

Časopis žiakov Cirkevnej základnej školy sv. apoštola Pavla v Sihelnom č. 2/2020

Úvodník

Nikdy by mi nenapadlo, že môj posledný časopis sa bude robiť tak ťažko. Po prvé preto, že opúšťam miesto, ktoré bolo môjmu srdcu blízke, spolužiakov a náš malý redakčný tím a po druhé preto, že toto číslo sa nesmierne ťažko robilo. Všetci už po dištančnom vzdelávaní cez počítač mali dosť vysedávania za ním. A hlavne naši redaktori mali pocit, že sa v škole nič neudialo, že nie je o čom písať. Tiež bolo dosť zložitých nájsť nejaké pozitívne skutočnosti, o ktorých by sme sa zmienili, pretože všetko sa točilo a točí okolo corony. No nakoniec sme si povedali, že nemôžeme našich čitateľov sklamať a začali sme pátrať po zaujímavostiach, ktoré sa udiali. Predstavte si, že aj počas tohto zložitého obdobia sa ich udialo kopec a my sme radi, že vám môžeme priniesť pekné čítanie o projekte Rozprávko, o prepisovaní Božieho slova, o tom, ako ôsmaci spoznávali počas karantény svojich blízkych. Do rubriky Naše naj... sme zmapovali kríže z našich sihelnianskych chotárov. Zdalo sa nám to také symbolické, keďže corona je tiež takým ľudským krížom a tiež naša farnosť slávi odpust na Povýšenie sv. Kríža. Samozrejme, nebudú chýbať vtipy a osemsmierovka a to, ako sme sa posledný týždeň všetci stretli v škole.

Mňa už od septembra čaká nová škola, noví spolužiaci. Mám z toho trošku strach. Často je veľmi ťažké zvyknúť si na nové veci. Verím však, že vy si ľahko zvyknete na novú šéfredaktorku, ktorá príde po mne a prinesie do časopisu možno nejaké, verím, že pozitívne, zmeny. A tak Vám poslednýkrát ďakujem za námety na písanie, podporu a prajem Vám veľa úspechov a trpezlivosti v novom školskom roku.

S pozdravom šéfredaktorka
Emma Kutláková, 9.B
usmevczs@gmail.com

Tadeáš Piták, 8.B

NETRADIČNÉ UČENIE

Od 16. marca 2020 sa na všetkých školách začalo učiť cez internet. Takéto vyučovanie dostalo názov DIŠTANČNÉ VZDELÁVANIE.

Zo začiatku bolo veľmi ťažké zvyknúť si na nový systém učenia sa. Úlohy žiaci dostávali cez školskú stránku edupage. Mnohí nevedeli, ako majú zadané úlohy hľadať, vypracovať a späť poslať vyučujúcemu. Mnohí zas mali problém s počítačom či mobilom. Vypracovanie a zasielanie úloh im zabralo často aj celý deň. Hlavne tým, ktorí sa museli o počítač či telefón deliť so svojimi súrodencami.

Náročné to bolo aj pre učiteľov. Tí museli hľadať vhodné spôsoby, ako dobre vysvetliť učivo takto na diaľku a následne kontrolovať zadania a písomne na ne reagovať. Starší žiaci mali aj online hodiny. Cez počítač sa písali aj písomky. Niektorí, hlavne starší žiaci, sa však veľmi rýchlo vynasili a chceli zapôsobiť na vyučujúcich – posielali skopirované vypracovania od spolužiakov. No myslím, že väčšina sa správala zodpovedne a svedomito si plnila úlohy.

Po dva a pol mesiaca prišlo uvoľnenie opatrení a žiaci 1. – 5. ročníka mohli na základe dobrovoľnosti nastúpiť do školy. Samozrejme, za prísnych bezpečnostných opatrení. Do školy nenastúpili žiaci, ktorí mali doma starých rodičov a ktorých rodičia sa vrátili zo zahraničia. Vyučovanie však bolo skrátené, učili sa v blokoch len hlavné predmety, a to zážitkovou formou. Deťom sa také vyučovanie veľmi páčilo.

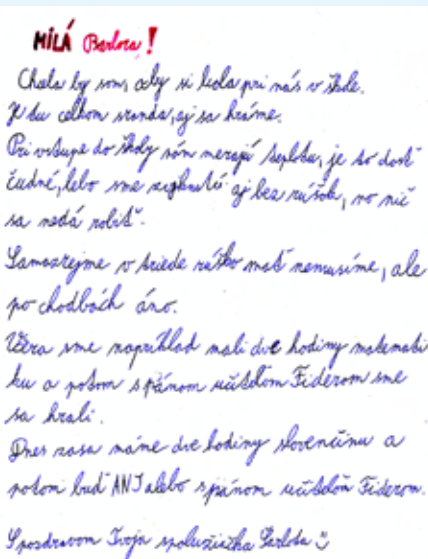
Zlom nastal posledný júnový týždeň. Do školy mohli nastúpiť aj žiaci druhého stupňa. Niektorí sa báli nástupu, pretože sa obávali toho, že im učitelia budú kontrolovať a vytýkať nesplnené úlohy. No nič také sa zo strany učiteľov nedialo. Žiaci sa mohli teda spokojne spolu stretnúť, stráviť spolu veselé chvíle, odovzdať a prijať nové učebnice. Čakala ich beseda s don Jožkom Luscoňom, triedne opekačky a výlety do prírody. Deviatci si pripravili rozlúčkovú prezentáciu a samozrejme všetci dostali vysvedčenia.

Veru netradičný rok to bol a nevieme, aký nás čaká. Všetci žiaci

Anketôčka otvor očka

Ako sa nám učilo počas karantény

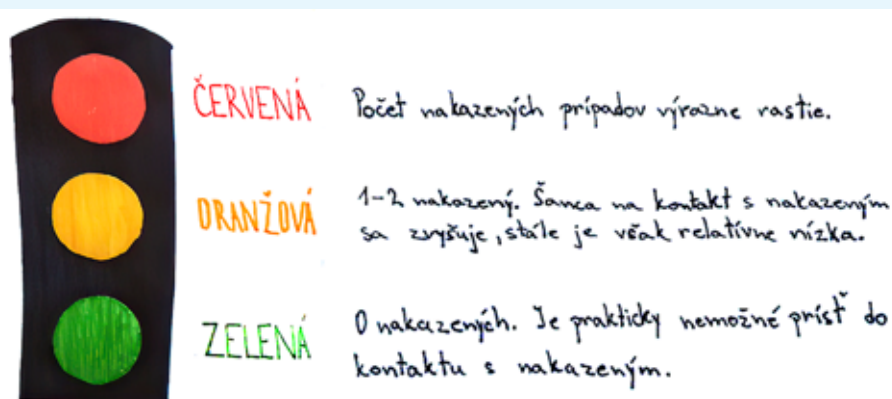
- **Učenie cez internet mi nevyhovovalo, pretože som mala problém porozumieť novému učivu. Potom som musela hľadať spôsoby, ako si to doštudovať.** Tamara, 8.A
- **Mne to celkom vyhovovalo, mohol som byť doma. Čosi som sa aj poučil, myslím, že som to celkom dobre zvládol.** Marek, 8.A
- **Bolo to nafiču a vôbec sa mi takto nechcelo učiť.** Šimon, 3.B
- **Mne sa učilo dobre a najlepšie z toho bolo to, že sme si mohli medzi spolužiakmi radiť.** Jojo, 8.A
- **Otravné učenie a veľmi veľa úloh.** Monča a Vanesa, 8.A
- **Učilo sa mi veľmi zle, nerozumel som učivu, nevedel, čo mám robiť, ako sa zorientovať. Chýbali mi spolužiaci.** Juraj, 8.A

od septembra nastúpili do školy za veľmi prísnych bezpečnostných opatrení. Aj keď v júni nemuseli mať v triedach žiaci rúška, teraz sú povinné počas celého vyučovania minimálne prvé dva týždne. Potom sa uvidí, ako bude pribúdať počet nakazených a aké opatrenia budú nariadené. Školy by

sa už nemali zatvárať celoplošne, len tie, v ktorých sa objaví väčší počet nakazených. Riadiť sa budú podľa semaforu, ktorý vydalo Ministerstvo školstva SR. Veríme, že tú našu školu bude vírus zďaleka obchádzať a všetci budú zdraví.

Emma Kutláková, 9.B

Rok Božieho slova

V našej škole sa pri príležitosti Roku Božieho slova rozbehol v minulom školskom roku krásny projekt

– PREPISOVANIE Svätého písma.

Žiaci sa počas prestávok mohli na chvíľu zastaviť, prečítať časť Sv. písma a prepísať ho do knihy, ktorá je na hlavnej chodbe. Aktivitu však pozastavila pandémia. V júni, po obnovení vyučovania pre 1. – 5. ročník sa do Svätého písma pustili druháci. Keďže podmienky boli sprísnené a po chodbe sa žiaci nesmeli zdržiavať, Sväté písmo neprepisovali na chodbe ale v triede. Odpisy dopĺňali kresbami a jeho čítaním.

Žanetka Grižáková z 2.A nám napísala: „Keď sme prišli po corone do školy, pracovali sme na projekte Rok Božieho slova. Každý si doniesol svoju Bibliu. Čítali sme príbehy a potom ich kreslili. Z našich obrázkov sme urobili nástenku. Práca na projekte sa nám veľmi páčila.“

-red-

V kruhu rodiny

Obdobie karantény, ktoré sme od marca okúsili na vlastnej koži, malo množstvo nevýhod. Nemohli sme sa stretávať s priateľmi, navštevovať kostoly, obľúbené podujatia a ani školu, ktorá nám začala prekvapivo chýbať. No ako sa vraví, že všetko zlé je na niečo aj dobré, preto aj tu môžeme nájsť pozitíva. Jedným z nich je to, že sme svoj čas trávil v kruhu svojej rodiny. Mohli sme si tak uvedomiť, akým darom sú pre nás jej členovia a ako ich máme radi. Čas beží veľmi rýchlo. Často si nevšímame veci a skutočnosti okolo seba, „poklady“, bez ktorých by bol náš život omnoho ťažší, smutnejší, prázdny. ŽIACI ÔSMEHO ROČNÍKA SA NAD SVOJIMI POKLADMI ZAMYSLELI A TAKTO ICH CHARAKTERIZOVALI:

-red-

Optimistka, s hlavou plnou nápadov

So sestrou Anet sme spolu od malička. Narodila sa len rok po mne, a tak sme spolu prežili celé detstvo. Bola a je so mnou v dobrých, veselých či smutných situáciách. Celý môj život bola pri mne ochotná mi vždy pomôcť a to platí aj z mojej strany.

Anet sa k ľuďom stavia taktne. Snaží sa ich pochopiť a rozveseliť ich, je ochotná pomôcť im v každej situácii. I keď je milá, škodoradosť jej nechýba. Pri jej šibalstvách sa nasmejeme a vždy nás stiahne so sebou, pretože často hádže chyby na koho to len ide.

Zdravá ctižiadosť je u nej bežná a stáva sa, že ak zabudneme, čakajú nás litánie, za čo by sme ju mali pochváliť. Aj napriek tomu si vie priznať chybu a byť sebakritická. Anet býva veľmi tvrdohlavá a aj keď vie, že pravda nie je na jej strane, bude neustále tvrdiť čo jej pasuje. Bývala malá neporiadnica, no odkedy má vlastnú izbu, má tam čisto a vždy popratané.

V hlave jej to myslí, no jej lenivosť a netrpelivosť jej to dosť kazia. Často

Moja sestra Anežka

Moja sestra Anežka je veselá, usmiata žiačka štvrtej triedy. Je odo mňa o tri roky mladšia.

Medzi deťmi v triede je obľúbená, pretože je úprimná, ochotná, veselá, správa sa slušne a vždy rada pomôže druhým. Ak ju chce niekto potešiť, stačí keď jej kúpi, alebo v knižnici požičia dobrú knihu. Anežka totiž veľmi rada číta. Keď sa začíta do knihy, nikto a nič ju od nej neodtrhne. Knihu, ktorá ju zaujme prečíta v priebehu jedného dňa. Najviac má rada série kníh o drakoch, čarodejníkoch, o zvieratách, ale aj o deťoch. Na prvé sväté prijímanie som jej kúpila knihu od Davida Walliamsa Pán Smraďoch, ktorá ju tak zaujala, že postupne prečítala všetky podobné knihy od tohto autora. Prečítala už hádam aj sto kníh.

Okrem čítania zbožňuje aj zvieratá. S ocinom sa stará o naše zajace. Vie

o nich všetko. Ako privádzajú na jar mláďatá, ako sa treba starať o samičky, ktoré budú mať mláďatá, aké krmivo je pre nich vhodné, kedy ich treba očkovať. Zaujímajú sa aj o ostatné domáce i lesné zvieratá, o zvieratá, ktoré u nás nežijú, vyhľadávajú o nich informácie v encyklopédiách aj na internete.

V škole dosahuje výborné výsledky, je dôsledná, pracovitá, od malička si robí domáce úlohy samostatne, len občas potrebuje pomoc.

Aj keď ju mám veľmi rada, vie ma občas nahnevať a vyprovokovať, pretože sa hneď urazí a niekedy žaluje. No aj tak by ju nedala za nič na svete.

Karin Stašová, 8.B

strieda svoje koníčky, ale do každého sa hrnie plná elánu a nadšenia. Aj keď pri nich nezostáva prídlho, dáva do toho všetko.

Táto veľká optimistka má vždy plnú hlavu nápadov a nedá sa pri nej nudiť. Mám s ňou tie najkrajšie zážitky. Sice nie je dokonalá, ale je to moja sestra a neviem, čo by som bez nej robila.

Kristína Pindjaková, 8.B

Môj vzor

Mám rada svoju mamu a vážim si, že aj keď je ten Coronavirus, odvážne pomáha ľuďom. Pracuje totiž ako predavačka.

Jej meno je Katarína. Medzi jej záľuby patrí varenie a radosť jej robí, keď nám chutí. Rada varí bryndzové halušky. Jej obľúbené jedlo sú špagety. Najradšej má

Portrét 4.B

modrú farbu. Nerada sa hrá hry, kde sa nadáva a nerada prehráva.

Mám v nej veľký vzor a veľmi ju ľúbim. Raz chcem byť ako ona. Dakedy mi vadí, že sa zo všetkého smeje, ale je s ňou zábava. Aj keď sa niekedy pohádame, vždy sa rýchlo udoberáme.

Natália Kozáková, 8.B

Dedko Pavol

Môj dedko sa volá Pavol Kurák. Nedávno oslavoval 70 rokov. Pochádza z kresťanskej rodiny. Má tri dcéry a jedného syna. Jeho najmladšia dcéra je moja mama. Dedko býva s nami v dome.

Postavu má vysokú a štíhlu. Jeho vlasy sú sivé a oči bledomodré. Koža je zvráskavená, no jeho ruky nás vždy dokážu pohladať. Rád nosí pohodlné oblečenie ako sú montérky a košeľa. Má osem vnúčat a žiadne pravnúča. Jeho vlastnosti sú zaujímavé.

Je milý a vždy dokáže človeka podporiť. Je veľmi pracovitý a aj keď je na dôchodku, tak sa rád stará o zvieratá. Niekedy vie byť aj prísny a vie ma pokarhať. Je aj

veľmi štedrý. Vždy to pocítim, keď mám sviatok. Svoje sny si plnil od mladosti, jeho cieľavedomosť mu ostala doteraz. Obdivujem ho za jeho skromnosť a trpezlivosť. Vytrvalo znáša svoje choroby. Vie sa s tým všetkým vyrovnávať. Nikdy sa nestažuje.

Máme k sebe veľmi blízky vzťah. Nevie si predstaviť, že ho raz stratím. Je mi veľmi ľúto, keď vidím ako sa trápi so

svojou chorobou. Snažím si brať z dedka príklad.
Matej Mácsodi, 8.A

Miriam

Osobu, ktorú som sa rozhodla opísať je moja dobrá kamarátka. Jej meno je Miriam. Po prvý raz sme sa streli na prijímacom pohovore v jazykovej škole.

Pri vstupe do budovy mi utkvela v pamäti stále usmievaná tvár. Vtedy som si povedala, že by som rada spoznala dievča s takým úsmevom.

Nastal september a vtedy ešte netušiac sme sa spoločne stretli začlenené v rovnakej triednej skupine. Moje nadšenie bolo obrovské, pretože som sa opäť stretla s rozžiarenou tvárou, ktorá mi pretým, tak utkvela v pamäti.

Miriam má 14 rokov a na svoj vek je vyššej a štíhlejšej postavy. Navonok je veľmi jednoduchá, ale pohľad ľudí priťahujú jej krásne, dlhé, kučeravé vlasy, čo jej dodáva šmrnc akoby pochádzala z exotiky. Miriam je veľmi srdečná a obetavá, ľuďom v každej situácii podá pomocnú ruku. Vždy prehodnotí možnosti a snaží sa dôsledne predísť vzniknutým problémom. Správa sa zdvorilo a slušne. Miluje svoju rodinu a je ochotná sa pre ňu obetovať. Rada pomôže rodičom s domácimi prácami. Taktiež medzi svoje záľuby zaraďuje varenie a pečenie. Nielenže má jemnosť na zdobenie koláčov, ale aj na oblečenie. Svojou kreativitou dokáže vytvoriť krásne módne doplnky. Nemá problém organizovať rôzne podujatia a stretnutia s mládežou. Vo svojom preplnenom diári má dokonca aj čas, ktorý venuje hraniam na gitare a s tým spája aj svoj prenikavý spev. Vo voľnom čase sa rada prechádza prírodou a zbiera liečivé bylinky. Nikdy nezabudne na svojho domáceho miláčika Dunča.

V škole patrí medzi šikovné žiačky. Zo všetkého najviac sa zaujíma o výučbu cudzích jazykov a svojou čížiadostivosťou si vydobýja výborný prospech, ale páči si mi na nej hlavne to, že sa nevystažuje nad druhými.

Som rada, že sú s nás nerozlučné kamarátky. Čo jej však môžem zazlievať je jej nedochvilnosť, avšak jej spontánny smiech dodá energiu nielen mne, ale aj okoliu. Na stretnutie s Miriamou sa vždy teším. Prajem jej veľmi veľa úspechov v škole, ale aj v osobnom živote, nech je stále taká nadočkáva hľadáním a objavovaním nových vecí.

Tamara Vronková, 8.A

Dávid, náš najmladší člen rodiny

Pred deviatimi mesiacmi k nám prišiel veľmi vážený člen rodiny. Tento malý anjeličok k nám perfektne zapadol. Veľa detí si myslí, že bábätká nosisť bocian, ale ten náš prišiel autom.

Dávid sa vôbec nelíši od ostatných detí. Jeho zvláštne tvarovaná hlavička, je taká veľká, že mu pod ňou nie je vidieť ani krk. Malé ušká tohto malého stvorenia sú veľmi roztomilé. Slabo hnedé obočie mu skrýva krásne dlhé mihalnice a ligotavo modré oči. Noštek nemá, ani dlhý, ani krátky, je taký akurát. Ústička sú malé len na jednu detskú

Môj najlepší brat Jano

Môj najlepší a zároveň jediný brat Jano mi je veľmi blízky. Keďže je odo mňa o dosť starší, už ako o malého sa o mňa staral, gazdovali sme si aj spolu s otcom a pomáhali sme si navzájom.

Je vysoký a štíhlejšej postavy. Ma zeleňé oči. Dosť sa podobáme, no vlasy má na rozdiel odo mňa tmavé. Hoci kedý mu niečo nevyjde, vtedy sa vie poriadne rozčúliť. Občas mu aj ja nechtiac niečo vyvediem, no nevie sa dlho nahnevať. Má veľmi tvrdohlavú a miestami komplikovanú povahu. Vždy, keď si vezme niečo do hlavy, tak to aj musí byť. Viem, že sa mu vždy môžem so všetkým zdôveriť. Vážim si ho a som vďačný, že ho mám.

Martin Luscoň 8.B

lyžičku, ale vnútri sa hrdo ukazujú dva biele zúbky. Buclaté líčka sa môžu pýšiť červenkastým sfarbením. Chváli sa aj buclatými nožičkami a ručičkami. Keď je jeho veľké bruško prázdne, vie sa hnevať, ale inak je stále vysmiaty. Pochutnáva si len na samých dobrotách. Vie skvele robiť neporiadok. Rád sa čvachtá vo vode a z očí by utiekol aj najväčšej ochranke. Rozprávať síce ešte nevie, ale rád kričí, niekedy si aj hundre len tak sám pre seba.

Aj keď nám chvíľu trvalo prispôbiť sa mu, naučili sme sa ho milovať takého, aký je a v období koronaizolácie sa s ním vôbec nenuďme.

Eva Perveková, 8.A

Halky

Ten náš pes Halky
stráži všetky bránky.
Je to užitočný tvor,
stráži aj humno, dvor.
Rád naháňa svoj chvoščík,
preskočí každý mostík.

Keď prichádzam domov,
víta ma „hav-hav-hov”.
Keď mu dám košti,
skáče od radosti.
Keď mu hodím loptičku,
obľíže mi pästičku.
Keď padajú dažďa kvapky
do búdy si schová labky.
Keď zahrní hrom,
schová sa pod strom.
Keď slnko svieti,
hrajú sa s ním deti.
Keď padajú vločky,
naháňa ich sťa mačky.
Keď ma niekto zarmúti,
okolo mňa sa túli a krúti.
Keď som veselá,
behá ako strela.

Je to môj najlepší kamarát,
viem, že ma má veľmi rád.
Henrieta Fernézová, 5.B

Memento

Hory veľké horké slzy ronia,
túžia, nech sa im rany zhoja.
Z obryne Babej hory,
smutne pozerajú sokoly.
Ťažba dreva v plnom prúde,
kedy ľuďom aj menej došť bude?
Ľudstvo ako veľké stádo,
pustoší Zem sťa tornádo.
Ničí všetko, čo sa dá
jedna veľká obluda.
Je ňou ľudská chamtivosť,
nik už nepozná skromnosť.
Vrecká svoje nabaliť,
stopy za sebou spáliť.
Spamätajte sa ľudia moji,
nevidíte, že Zem to bolí!
Nestačí nám bohatstvo
zemského povrchu,
chceme vojsť aj do útrov
každého vrchu.
Vrie jadro našej dobrej zeme,
no i k nemu sa dostať chceme.
Moria slané veľké modré,
že plávajú v ňom plasty je nedobré.
Odpad, špina, čierne skládky,
nepomôžu žiadne hádky.
Len ľudská uvedomelosť
môže priniesť svetu radosť.

Eva Perveková, 8.A

V kruhu rodiny

Človek, ktorý je vždy pri mne

**Moje prvé chvíle života,
prvé zuby, prvé kroky, prvá jazda na bicykli, prvý deň škôlky/školy...
toto všetko ma spája s mojou mamou.**

**Vždy pri mne stála a stále stojí.
Keď niekedy potrebujem pomôcť, neváha a pomôže.
Preto sa snažím pomáhať aj ja jej.**

Mama je jedna z ľudí, bez ktorých by som nebola tam, kde som teraz. Vlastne by som nebola vôbec. Je pracovitá a niekedy až prehnane poriadkumilovná. Nikdy by sa nás nevzdala, nedopustila by, aby sa nám niečo stalo a chce pre nás vždy to najlepšie. Skoro rovnaká, ako všetky ostatné mamy a pri tom úplne iná. Obetavá, srdečná, pozorná, starostlivá, mierne podozrivá, skromná, občas domýšľavá, čistotná a hlavne veľmi láskavá. Toto je zopár vlastností, ktoré ju robia tým, kým je. Možno som niektoré po nej zdedila, možno som po nej zdedila aj vzhľad, ale taká ako je ona ja nikdy nebudem. Vždy sa snaží byť zdvorilá, elegantná a upravená.

Vo svojom voľnom čase sa venuje domácim prácam alebo hačkovaniu. Má rada hory a prírodu. Cez zimu chodíva na bežky, cez leto na turistiku a v jeseni na hriby. Je spoločenská, zábavná a vždy vie, čo má povedať.

Takého človeka ako je ona, nemôže nahradiť nikto na svete. Vážim si a ďakujem Bohu, že ju mám za mamu práve ja. Na záver jej chcem poďakovať za to, čo všetko pre nás už urobila, čo všetko pre nás obetovala.

Zuzana Vošáková, 8.A

Babka Terezka

Babka Terezka je milá a usmievavá osôbka. Žije si spokojne vo svojom dome, ktorý spoločnými silami postavila s mojím dedkom Jozefom. Vychovala päť detí a jedna z nich, je aj moja mama, ktorá sa tiež volá Terezka takže sme doma tri Terezky.

Babka je strednej postavy. Má hnedé vlasy, asi tak po ramená, krásne modré oči, peknú pleť, na ktorej, sa už črtajú prvé vrásky. Jej obľúbená farba je zelená, najradšej nosí športové oblečenie a nemá rada eleganciu. Veľmi rada varí a ešte radšej pečie. Zbožňujem jej domáce tvarohové buchty. Tiež rada obrába svoju záhradku, kde má zasadenú zeleninu. Zbožňuje kvety. Cez leto si vyzdobí celý dom. Jej obľúbený kvet je tulipán, ale poteší sa aj ľúčnej kvetinke.

Babička, tak ju volám, je veľmi obetavá. Vždy keď sa dá, tak každému pomôže. Je milá, veľmi dobrá, skromná, jednoduchá a lútostivá, a preto ju mám tak rada. Nemá žiadne zlé vlastnosti, to asi preto, že mala dvanásť súrodencov a žila v skromných podmienkach. Neznáša závistlivých, klebetných a povrchných ľudí. Takáto super je moja babka Terezka.

Terka Batešková, 8.A

S babkou Veronikou je vždy sranda

Moja babka je najlepšia babka na svete. Máme spolu dobrý vzťah. Keď k nej ideme, vždy mi dá niečo dobré na zjedenie.

Je drobnej postavy, má modré oči. Má už 60 rokov, ale stále vyzerá dobre. Babka je dobrosrdečná osoba, má rada ľudí, prírodu a všetko ostatné. Dakeď ju vytočím až tak, že po mne začne vrieskať. Aj napriek tomu ju mám rád, je s ňou veľká sranda. Vie robiť srandovné grimasy a vie byť dobre komická. Ona nepatrí do zoznamu zlých stariek. Keďže je láskavá, má dobre srdce, vždy sa so všetkým podelí. Keď sme boli menší, tak nás každý rok za vysvedčenie brala na výlety. Ak sme ju niečo popýtali

kúpiť, vždy nám to kúpila. Má rada lesy, a preto sa tam aspoň raz do týždňa ide prejsť. Je veľmi pracovitá a stále niečo robí. Hocikedy ku nej prídeme a pomôžeme jej, ona sa nám odvdáči.

Moju babka veľmi obdivujem a cením si, to čo pre nás robí. Pred siedmimi rokmi jej zomrel muž, myslím, že jej chýba. Nedá to na sebe znáť. Žije pre svoju rodinu, nás všetkých.

Matej Hopjak, 8.A

Otec je tvrdý chlap

Dlho som sa rozhodoval, ktorú osobu opíšem, no nakoniec som si vybral otca.

Môj otec je naozajstný priateľ, vždy mi pomôže, keď niečo potrebujem. Niekedy je veľmi rozčúlený, pretože ide stále za svojím cieľom a je veľmi tvrdohlavý. Neháďže veci za hlavu, ale hľadá, kým ho nenájde. Medzi jeho hlavné vlastnosti patrí pracovitosť, tá ho niekedy stojí veľa nervov a síl. Je to človek, ktorý vie pomôcť nielen slovom, ale aj skutkom. Neváha ísť pomôcť, keď ho poprosí kamarát alebo sused.

Otec sa zmenil, prestal fajčiť cigarety. Je ohľaduplný a jeho ohľaduplnosť sa najviac prejavuje pri šoférovaní auta alebo iného vozidla.

Otec je tvrdý chlap, nerozplače sa len tak pre nejakú maličkosť. Nenosi drahé oblečenie, stačia mu aj lacné veci. Raz by som chcel byť ako on.

Jakub Kohutiar, 8.B

Zábavný tatino

Našu veselú rodinku tvorí päť členov – tatko, mamka, Tánička, Andrejka a samozrejme ja – Nina. Dnes chcem bližšie opísať svojho otca, ktorý je mojím veľkým vzorom.

Volá sa Ján, narodil sa v auguste a veľmi má rád toto obdobie. Od detstva ho zaujíma futbal a hoci v našej dedine nehrá vysoká trieda, zúčastňuje sa každého zápasu ako fanúšik. Medzi priateľmi je veľmi obľúbený. Nevynechá žiadnu príležitosť znova si s nimi zahrať ako kedysi. Vyštudoval za stolára a svoju prácu vykonáva poctivo. No niekedy je netrpezlivý, ale vždy všetko dokončí včas. Musí byť veľmi opatrný a sústredený. Stačil by nesprávny pohyb pri pílení dreva a nemuselo by to dopadnúť dobre. Je obdivuhodne tvorivý a veľmi usilovný. Z kúskov dreva dokáže vyrobiť úžasné veci. Rád sa zdokonaľuje

a skúša nové veci a postupy. Ale popri tom každodennom zhone nikdy nezabúda na nás. Hráme sa spolu v záhrade aj večerom v izbe. Ešte stále v ňom drieme kúsok z detstva. Dokáže nás rozveseliť, keď sme choré, dokonca by som zdôraznila, že je vtedy trpezlivejší ako moja mamka. Je odvážny a vynaliezavý. Mnoho ráz príde na šalamúnske riešenie. Dokáže v sebe prepnúť gombíček a zrazu vymyslí zábavu alebo turistiku, či športovú aktivitu. Som hrdá na svojho otca. Mám ho veľmi rada. Je najlepším tatinom na svete.

Nina Kolčáková, 8.A

Zažehn nudu

Ráno vstávam, celý sa chvejem, z postele sa ledva deriem.

Zuby umyť, šaty odieť, stihnúť ešte meily pozrieť.

Niečo zobnúť, zapíť vodou, schmatnúť tašku, zamknúť domov.

Rýchlym behom do školy, svedomito plniť úkoly.

Tam treba pozor dávať, s deckami sa nezabávať.

Zamknúť ústa, chrbát vystrieť, uši napnúť, pero zovrieť...

Takto moje dni bežia.

„Nuda“ by ste povedali.

Mnohým sa i vlasy zžežia.

Aj mne sa taký život máli.

Preto som medzi tou všednosťou začal robiť niečo zaujímavé.

Obrnil som sa vytrvalosťou a vsunul medzi nudu niečo pútavé.

Dôsledne sa teraz obzerám okolo seba.

Všímam si okolie, ľudí, situácie a pomáham vždy tam, kde treba. Neskutočne ma baví tieto akcie!

Včera ma napríklad zaujal starší típek, čo sa mordoval s veľkou taškou.

Odniesol som mu teba ten backpack,

Odmenil ma za to svojou radosťou.

Tete s bábo som pomohol do autobusu.

Kočík bol dosť ťažký, no zvládol som to.

Za odmenu mi to bábo poslalo pusú.

Usmial som sa a pomyslel si: „Oplatilo sa to.“

Na chodbe som zas pomohol prvákovi.

Plakal, lebo sa mu pero odgúľalo pod lavičku.

Chcel sa ísť poštažovať svojmu učiteľovi, no ja som ho vybral, použil som na to paličku.

Takto sa všednosť stráca z môjho života

a naplnia ho samá pomoc a novota.

Čo je na tom ešte milé? Je to aj veľmi nákazlivé!

Spolužiáci sa ku mne postupne pridali

a nudu dobrými skutkami zažehnali.

Okolo sa aj ty poobzeraj, kde sa dá, tam pomáhaj.

Juraj Vonšák, 8.A

Mamička

Mamička už chystá čosi, usilovne na stôl nosí, chlebík, maslo, biela káva, všetko štedro na stôl dáva.

V škole tašku otvorím, básničku ľahko stvorím, lebo desiata od mamy, super nápady dodá mi.

Keď otvorím dvere domu, privíta ma vôňa k tomu. Sladká vôňa domova polievočka krémová.

Hračkou sú pre mňa úlohy, mamka má totiž také vlohy, že i ten príklad najťažší s ľahkosťou pierka vyrieši.

Perie, žehlí, všetko stihne, leňoseniu sa vždy vyhne. Podľa jej dobrého vkusu, na každú sinku dá mi pusú.

Ruky mamy pracovité, poskytujú okamžite, istú pomoc tam, kde treba, aby nám nechýbalo chleba.

Úsmev mamy, hoci krátky, prekonáva križovatky. Srdce mamy rozdáva sa naplno zas znova zasa.

Kiara Stašová, 5.B

III. miesto

**v celoslovenskej súťaži
Villa Zerna**

Moja mama

S mojou mamou si veľmi dobre rozumiem. Pre mňa je to veľmi dôležitá osoba v mojom živote. Je stelesnením bezpečia, pohodlia, lásky a nehy, a preto si ju veľmi vážim.

Mamina je už na prvý pohľad veselý človek. Je ochotná a obetavá, čo sa prejaví napríklad pritom, keď niečo v škole nechápem. Vždy mi s tým ochotne pomôže. Keď zas niečo vyparátim a oco je na mňa zlý, vždy si ma pred ním zastane. Taktiež je veľmi všímová a nikdy sa jej nedá nič zaklamať, vždy na všetko príde. Pracuje ako poštárka u nás v dedine. To, čo ona prejde za jeden deň, by som nezvládol asi ani za týždeň. S otcom chodia taktiež radi na turistiku do Tatier. Keď príde

z práce, musí doma navariť, upratať a ešte si popri tom veľmi rada háčkuje. Nechápem, ako to môže všetko stíhať. Niekedy vie byť aj prísna a neznesie to, že som dlho na mobile alebo počítači. To majú s otcom spoločné. Je starostlivá a veľmi sa o mňa a o mojich bratov bojí.

Moju maminu mám veľmi rád a obdivujem ju ako to s nami všetkými dokáže vydržať a sa o nás postarať. Moja mama je ta najlepšia mama.

Blažej Kovalíček, 8.B

Ten, ktorého mám veľmi rád

Môj otec sa volá Miroslav. Má 48 rokov a dlhé roky pracuje ako vodič nákladného auta, na ktorom preváža drevo.

Svojho otca volám od malička tatino. Tatino je veľmi obetavý muž. Vzorne sa o nás stará. Ťažko pracuje, aby sme sa mali dobre. Ťažká práca na ňom začína byť vidieť: často je unavený, bolí ho chrbát a absolvoval už aj operáciu kolena. Ale svoju prácu má veľmi rád, často hovorí, že nič iné by v živote nerobil. Nie je to ale pravda. Je veľmi pracovitý. Nevie dlho ležať, vždy si niečo nájde, čo treba opraviť v dome alebo okolo domu. Aj v robote je veľmi obľúbený, asi ho tam majú radi. Viem to podľa toho, že mu často volávajú kolegovia, buď potrebujú poradiť alebo len tak pokecať. Nikdy im nepovie nie.

Na seba je nenáročný. Keď mu chce mama niečo kúpiť, vždy povie, že nič nepotrebuje, že všetko má. Najradšej nosí montérky na traky, cíti sa v nich pohodlne. Potrpí si na svoje vlasy,

často sa strihá a upravuje si fúzy. Ak urobí chybu, dokáže si priznať omyl aj sa ospravedlniť, ale keďže je trochu tvrdohlavý, niekedy mu to dlhšie trvá, potrebuje trochu času na premýšľanie.

Môj oco nešportuje, zato je ale taký „domáci kutil“. Čo chytí do ruky, opravuje dovtedy, kým si s tým neporadí. Je veľmi dôsledný v tom, čo robí. Často ku svojej práci zavolá aj mňa a všeličomu ma priúča. Za to si ho veľmi vážim. Aj keď mi niečo nejde a nedarí sa mi, tak má so mnou trpezlivosť.

Tatino má aj jeden škaredý zlovyk, dosť veľa fajčí a tým si ničí zdravie. Aj napriek tomu ho mám veľmi rád a je pre mňa vzorom.

Tomáš Hajdučák, 8.A

Babka Gitka

Moja babka býva v tom istom dome ako ja, má 64 rokov, na svoj vek je neuveriteľne šikovná. Doma stále niečo robí, štrikuje, pomáha pri úlohách a iných činnostiach.

Babka je nízkej postavy, má modré šibalské oči, ktoré prezrádzajú, že je prefíkaná. Vlasy má hneď farby, ktoré nie sú celkom šedivé, ale sú už riedke. Je veľmi milá, pozorná, má priateľskú povahu.

Je výborná kuchárka, rada varí, pečie domáci chlieb, rožky a dobrú pizzu.

Je veľmi pracovitá, stále je v záhradke alebo v skleníku, kde pestuje zeleninu, kvety, bylinky. Stará sa o sliepky a zvieratká, ktoré máme doma. Má rada prírodu a kvety, ktorým sa venuje vo voľnom čase. Môžem sa s ňou porozprávať na každú tému. Keď mám nejaký problém, vždy idem za ňou.

Veľmi si ju vážim aj keď to možno niekedy ani nevidno. Mňa to potom mrzí a trápi, a ona je z toho potom veľmi smutná a nešťastná. Som veľmi šťastný, že ju mám a nevymenil by som ju za nič na svete.

Tadeáš Piták, 8.B

Je super mať staršiu sestru

Moja sestra Lucia je o päť rokov staršia ako ja. Je veľmi zábavná a odvážna. Vždy ma vie rozveseliť. Luciine názory a pohľady na svet sa niekedy líšia od tých mojich. Jej záľuby a umelecké čítanie ju priviedli na výtvarnú školu.

Má vysokú, štíhlu a vyšportovanú postavu, ryšavé vlasy, ktoré sa vlnia poniže ramien. Tvár jej zdobia veľké, modré oči a plné pery. Štíhly elegantný nos vyniká na jej čistej pleti. Má rada voľné, športové, ale aj elegantné kúsky oblečenia. Časť dňa venuje nie len meditácii, ale aj prechádzkam na čerstvom vzduchu. Miluje prírodu, lesy, zvieratá a dobrých ľudí. Okrem toho rada trávi čas čítaním dobrej knihy či relaxáciou pri joge. Čas si nájde aj na cvičenie, kreslenie, fotenie, pozeranie filmov a na nášho psíka. Zdravé jedlo je základom jej dňa. Zelenina a ovocie sú v jej jedálničku najpotrebnejšie. Nemá rada mäsitú a mliečne výrobky.

Keď ju poprosím s niečím pomôcť, vždy ochotne prikývne. Pokiaľ má zlú náladu alebo ju nahnevám, netrvá dlho a hneď Lucku hnev prejde. Vždy spoznám, keď ju niečo trápi. Neznáša, keď si požičiavam veci bez jej súhlasu. S rodičmi má veľa spoločného, vždy si majú o čom povedať. Mám pocit, že keď niečo vyvedie, zrazu som na vine ja. Vymýšľa bláznivé nápady, ktoré nikdy nedopadnú dobre. Rada spoznáva nové veci, ľudí ale aj jedlá. Najradšej experimentuje so svojimi vlasmi.

Natália Pientáková, 8.A

Smutný snehuliak

Kde sa vzal, tu sa vzal, v strede lesa zrazu stál snehuliak. Možno ho sem privlial severný vietor, možno spadol rovno z neba, no nikto presne nevedel, odkiaľ sa zjavil. Každý obyvateľ lesa však vedel, že je veľmi smutný, pretože široko-ďaleko nebolo detí, ktorým by robil radosť.

Často si chudák predstavoval, aké by to bolo, keby okolo neho šantili decká. Guľovali by sa, sánkovali, schovávali by sa zaňho, chytali ho za nos, brali mu hrniec... Ach jaj, nič také snehuliak nezžil a pri týchto myšlienkach sa cítil ešte viac neužitočný, nepotrebný.

Raz prišiel k nemu chorý vlk. Snehuliak ho veľmi ľutoval, keď videl, ako ním trasie zimnica. Zrazu dostal nápad, že by ho mohol zohriať jeho teplý dlhý červený šál. Ani chvíľu neváhal a podaroval mu ho. Tešil sa veľmi snehuliak, že môže byť takto nápomocný a jeho srdiečko sa rozbúchalo šťastím. Vlkovi sa vďaka teplému šálu zohrial kožušok a za pár dní sa vyliečil.

Neďaleko snehuliaka mala noru pani myška so svojimi siedmimi myšiatkami. Každé ráno si vyspevovala: „Varila myšička kašičku v maľovanom hrnčičku...“ No jedno ráno nebolo počuť spevu. Z myšieho príbytku sa ozýval plač. Myške sa prepálil hrniec a nemohla viac detičkám navariť kašičky. Bedákala myšička, bedákala.

Snehuliakovi smutno prišlo i zľutoval sa nad hladnými myšiatkami, zavolať pani myš k sebe a daroval jej svoj hrniec, ozdobu svojej snehovej hlavy. Bolo že to radosť! Z malého

domca sa opäť ozývala pesnička: „Varila myšička kašičku v maľovanom hrnčičku...“ a snehuliak to ešte viac hrialo pri srdci.

Tej noci začalo prudko snežiť. Nasnežilo toľko snehu, že nebolo vidieť ani stebielko trávy či vetvičky. Z lesa vyskákali zúbožený hladný zajko. Darmo hľadal niečo pod zub, snehová perina všetko schovala. Keď ho však snehuliak uvidel, ponúkol mu svoj nos – mrkvu. Zajko sa zaradovalo, že neumrie od hladu a s chuťou sa zahryzol do maškrtky. Celý natešený mu poďakoval i odcupotal do lesíka.

Snehuliak sa vtom začal cítiť akosi zvláštne. Už nebol smutný ako kedysi a jeho snehové telo začalo pociťovať teplo. Rozliehalo sa z jeho útrobov do všetkých častí. Teplo sa stupňovalo a dokonca sa začal i potiť. A keď na krajinu prisvietilo aj slniečko, celý sa šťastím roztopil, pretože pomohol obyvateľom lesa prežiť mrazivú zimu.

Na jeho mieste vykvitli na jar krásne snežienky, ktoré lesným obyvateľom pripomínali dobrého snehuliaka.

Aneta Chudiaková, 6.B

II. miesto
v celoslovenskej súťaži
Villa Zerna

Babka Irena

Moja babka Irena má 64 rokov. Je mamou mojej mamy. Najradšej nosí modrú mikinu, bez ktorej si ju neviem predstaviť, na krku má prívesok Panny Márie a na ruke farebný náramok.

Jej šedivé vlasy, ktoré si farbí každý mesiac mi pripomínajú papagája. Vráskavá tvár je väčšinou zakrytá krémom a niekedy make-upom. Babku všetci poznajú ako pracovitú, ktorá vždy všetko vie, pozná. Pracovitosť o nej hovorí všetko. Aj keď má všade poriadok, stále upratuje a je veľmi šikovná. Jej pohľad je taký silný, že mi jej oči vždy preniknú do duše.

Varenie je pre ňu silná stránka, dokáže pre nás na želanie uvariť aj päť jedál.

Jej segedínsky guláš a buchty chutia neopakovateľne. Ona si však najlepšie pomaškrtí na mäsových guľkách v paradajkovej omáčke, no tie nerada varí.

Rada kričí, vie sa horlivo rozčúliť. To zdedila po nej aj mama. Má taký prenikavý krik, ktorý je počuť aj o štyri domy ďalej. Krik nemám rada, vtedy sa tvárim, že ju chápem, a želim si, aby už s ním prestala.

Najradšej so zvierat má svojho psa Rexa, ktorý sa s ňou hrá každý deň.

No rada má aj naše zvieratá, o ktoré sa stará, kým sme preč. Vždy sa s ňou rozprávam po goralsky. Väčšinou mi hovorí, čo zažili, keď boli malí.

Vychovala päť detí a zatiaľ má dvanaásť vnúčat. Chce sa dožiť ešte svadieb vnúčat, čo dúfame, že sa aj stane. Keď som smutná, vie ma vždy potešiť a rozveseliť. Moju babku mám veľmi rada.

Marika Rusnáková, 8.B

Najstaršia kamenná socha » súsošie Svätej Trojice z roku 1840 pri Vitamíne

Rovnaká pôvodná Svätá Trojica z roku 1840 ešte na pôvodnom mieste

Novšia kamenná socha tiež so súsoším Svätej Trojice z roku 1901

Naše NAJ...

KRÍŽ JE SÚČASŤOU ŽIVOTA

Naši predkovia ďakovali Bohu za všetko. Prežehnávali a požehnávali vo svojom každodennom živote všetko. Ráno pri vstávaní sa prežehnali a poďakovali za pokojnú noc. Dokonca sa požehnávalo aj oblečenie, ktoré sa obliekalo po prvýkrát. Muži šli pokrmiť zvieratá a ženy šli nakúriť do pece.

Morový (?) cintorín. Je tam pochovaných 13 ľudí. Informácia Petra Hubu v monografii obce Sihelné z roku 1998, že v auguste 1831 tu vypukol mor vyžaduje spresnenie pretože epidémia moru v Uhorsku skončila v 1714. V 1831 začala epidémia cholery.

Keď nakúрили, tak dvierka od pece požehnali, aby oheň slúžil a neuškodil. Pripravovali jedlo, ktoré tiež prežehnali. Ak náhodou na zem spadol kúsok jedla, na znak úcty ho pobožkali. Po raňajkách sa rozišli do práce. Niektorí na pole, niektorí do dielne, no opäť po celý čas pamätali na Boha. Cestou na pole sa zastavili pri krížoch, ktoré boli často postavené na mieste, kde niekto umrel alebo len tak z vdaky. Na začiatku akejkolvek práce položili na seba kríž. Na jar sa požehnávali polia, aby priniesli bohatú úrodu. Keď zvony odbíjali 12 hodín, opäť prácu prerušili prežehnaním sa a modlitbou Anjel Pána. Pri narodení dieťaťa mu každý člen rodiny požehnal, dokonca každý večer po kúpaní. Pokiaľ niekto opúšťal dom, rodičia mu dali krížik na čelo, aby sa šťastne vrátil. Pri svadbe rodičia manželského páru požehnávali svoje

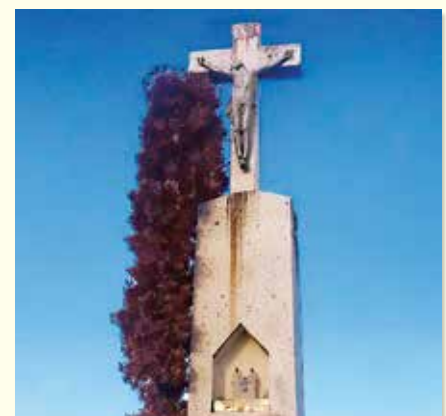

Kríž pod kostolom

deti a priali im šťastný život. A kríž sa používa aj pri rozlúčke s mŕtvymi príbuznými. Mnohé z týchto žehnaní používame s úctou dodnes.

Kríž teda ľudí sprevádzal a sprevádza celý život. Od narodenia až po smrť. Ľudia z našej obce si kríž osobitne uctievali. Svedčí o tom aj fakt, že naša farnosť je zasvätená Povýšeniu sv. Kríža a teraz 14. septembra oslavujeme odpust. Ďalšou skutočnosťou je aj to, že kríže, kaplnky, sochy lemujú naše chotáre, cesty. Sú pekne udržiavané a väčšina z nás sa pri nich pristaví a prežehná aj dnes.

Tadeáš Piták, 8.B

Kríž padlých vojakov. Je to pamiatka na zosnulých vojakov počas 2. svetovej vojny. Dal ho postaviť pán Brezoňák.

Kríž na vrchu Pilska

Kríž pod Magurou

Kríž v Dušoku

Kríž u Kurákov

Kríž u Vonšáka. Dal ho postaviť Pavol Brandis ako podakovanie za narodenie detí

Kríž u Luscoňa

Kríž za dedinou

Kríž s plastikou Panny Márie. Bol dovezený okolo roku 1953 z Ústia po záplavách. Zadovážila ho rodina Vnenčáková

Kríž u Grobarčíkov

Kríž za dedinou

Kríž u Gurovcov

Kríž pri kultúrnom dome

Kríž u Mazuráka

Kríž pri skladoch

75. výročie ukončenia 2. svetovej vojny

8. mája sme si pripomenuli 75. výročie ukončenia 2. svetovej vojny. Aj napriek tomu, že sme nechodili do školy, nás na tento významný dátum upozorňovali média i pani učiteľka dejepisu Pitáková. Corona nám priniesla okrem negatív aj pekné chvíle strávené doma s rodinou, pri činnostiach, na ktoré sme možno dovtedy nemali až toľko času, ktoré sme odkladali. Aj keď sme mnohí nemohli navštíviť svojich starých rodičov, pretože patrili do najohrozenejšej skupiny, niektorým sa podarilo spísať to, čo oni o vojne rozprávali, čo prežili. Z roka na rok je takýchto pamätníkov menej, preto si treba vážiť každé ich slovo, ich spomienky a brať si príklad z toho, čo prežili.

-red-

Pradedkov ťažký život

Volné chvíle milujú všetky deti a ja nie som výnimka. Veľmi som sa tešila, keď som mohla navštíviť svojich starých rodičov a počúvať ich nekonečné príbehy z minulosti, ktoré si človek nemôže vymyslieť a ktoré sú najkrajšie tým, že ich napísal sám život. Starých rodičov som vždy obdivovala pre ich múdrosť a skúsenosti, ktoré im udelili prežitie rokov, no obzvlášť ma fascinoval môj prastarý dedko, ktorý by mal dnes 115 rokov.

Moji prastarí rodičia bývali v malej skromnej drevenej chalúpke s ôsmimi deťmi a jedno z nich, bol môj dedko, ktorý mi po večeroch rozprával skutočné príbehy a ja som si v tej chvíli predstavovala, aké to asi mohlo byť. Často sa mi potajme zastavil dych a nemohla som uveriť, že je to naozaj pravda. Počas rozprávania som prerušovala dedka a pýtala sa znovu: „Dedko, naozaj sa to stalo?“

Veru, okrem veselých príhod, v ktorých môj prastarý otec aj s dedkom postvárali rôzne šibalstvá, mi rozprával aj príbehy o vojne. Pri tých som si veru aj poplakala. Bola to veľmi ťažká doba, mnohí z nás si to nevieme ani predstaviť. Museli veľmi namáhavo pracovať na poli a takmer všetko, čo vypestovali, boli povinní odovzdať.

Mali len to, čo tajne ukryli pred všetkými, aj keď to bolo veľmi nebezpečné a mohlo ich to stáť život. Vojaci rabovali domy, stodoly, šopy a pivnice, takmer všetko, čo našli, zhabali. Keď chcel pradedko niečo uchrániť, často musel ísť s dobytkom alebo koňom do lesa a tam byť schovaný aj celý deň, len aby ho nenašli a aby mal čím nakrmiť hladné krky.

Jedného dňa prišli ruskí vojaci k mojim prastarým rodičom a začali rabovať po chalupe. Vypytovali sa, čo majú a či niečo chovajú. Prastará mamka sa veľmi bála, pradedko bol odvážny a statočný chlap. Odpovedal im, že sú veľmi chudobní, má osem hladných detí a nič, čo by im mohol dať, nemá. Prababka v tom čase umývala riad v kuchyni, keď zrazu počula výstrel, ktorý bol

taký silný, že jej vypadol pohár z ruky a rozbil sa. Zbledla, srdce sa jej silno rozbúchalo a vybehla von na dvor za svojím mužom. Keď ho ale na dvore nevidela, celá sa roztriasla. Po chvíli zbadala pradedka, ako šikuje z maštale koňa a odovzdáva ho vojakovi. Rozplakala sa, no zároveň bola šťastná, že bol nažive. Z tohto hrôzostrašného zážitku sa nikdy nespamätala. Neustále ju prenasledovali myšlienky na vojakov a napokon po niekoľkých dňoch umrela. Môj dedko mal vtedy štyri roky. Oči mi zaliali slzy a veľmi som plakala. Pradedko zostal sám aj s ôsmimi deťmi v starej drevenej chalupe. Krutý osud a bolestný život ich naučil pokore a skromnosti.

Na záver som sa opýtala svojho dedka, ako to mohol prastarý otec všetko prežiť a on mi na to odpovedal: „Viera v Boha a osem hladných dietok ho držali pri živote.“

Uvedomila som si, že v súčasnej dobe zabúdame na minulosť, z ktorej by sme sa mali poučiť a vážiť si to čo máme, prečo naši predkovia mohli toľko trpieť, aby sme sa my mali dobre. Ďakujem Vám, moji prastarí a starí rodičia. Tatiana Vronková, 9.A

Prababkina slza v oku

Písal sa rok 1944. VOJNA. Toto slovo naháňa hrôzu, spôsobuje krik, plač. Koľko detí ostalo bez otcov? Koľko žien ostalo bez manželov? Každý má právo žiť! Večer líha šťastný, ráno vstáva so slzami v očiach.

Vtedy mala moja prababka 19 rokov, bol november, zima. Nemci im všetko pred zimou zobrali, čo mali vypestované. Po dedine sa ozývala strelba, všetci sa schovávali do pivníc. V tichúčku tam sedeli a modlili sa. Všade bolo ticho a tma, nikde sa nemohlo svietiť. Taký bol príkaz. Vtedy im otec rozprával, že ak ich tam zasype, všetci spolu zaspia. Našťastie nestalo sa tak a prababka mi dnes môže rozprávať o svojom živote: „Naše detstvo nebolo také ako vaše detstvo.“

V čase vojny sme sa vonku nehrávali, v domoch sme boli poschovávaní. Deti cez vojnu do školy často nechodili, učiteľka sa museli pred Nemcami ukrývať.

„Počas tejto doby som sa vydala. A svadba? Prišli na ňu aj štyria Nemci a veselili sa s nami. Prikázali muzikantom hrať do rána.“

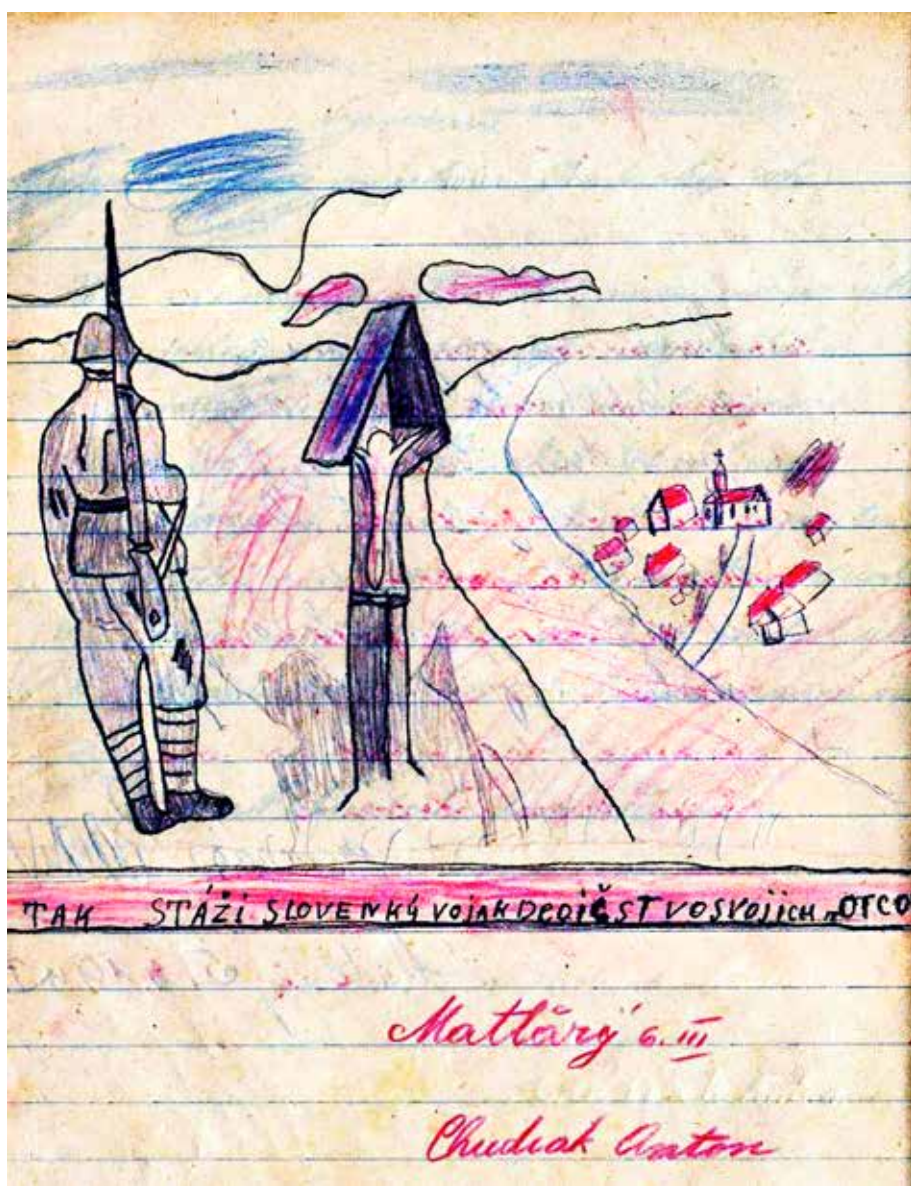
O týždeň po svadbe povolali môjho muža Jána. Nemci do Poľska. Zobral koňa, voz a mal ich viesť. Po siedmich

hodinách cesty chcel dať koňovi napiť a nažrať a zato ho chceli zabiť. Odviezol ich a prišiel.“

Prababke pri rozprávaní aj slza vyšla. Rozprávala, že už by to nechcela druhýkrát zažiť. Bolo to ťažké a smutné obdobie. Všetci čo prežili ďakovali Pánu Bohu, že ošľali nažive. Vždy, keď ide do pivnice, spomenie si na príbehy z vojny.

Prababka má dnes 93 rokov a za sebou naozaj ťažký život. Narodilo sa jej sedem detí, no niektoré z nich už dnes nežijú. A nežije ani manžel Ján. Keď sa pozriem na tvár mojej prababky, nechápem, ako dokáže po týchto zážitkoch vykúziť úsmev na tvári.

Nikola Kuráková, 9.A

Denník Antona Chudiaka

Jedného dňa som vyšiel na pôjd, a objavil som almaru – starý nábytok. S veľkou zvedavosťou som ju otvoril. Našiel som tam veľa zaujímavých vecí, medzi nimi aj Denník Antona Chudiaka. Z rozprávania som sa dozvedel, že to bol môj prastrýko.

Narodil sa 8. apríla 1921 v Sihelnom, na Orave. V denníku zachytáva spomienky počas vojny. Dozvedel som sa z neho, že na vojnu nastúpil 1. marca 1943 do Matliarov. Na pravej strane bola básnička:

„Túto knihu v srdci majte, listy z nej nevytrhajte, bo ju zo žoldu vojak kúpil, ktorý malo peňazí mal. A len z toho radosť mal, čo si do nej napísal.“

Denník bol pre vojakov ako najlepší kamarát, ktorému mohol zveriť všetky svoje radosť i starosti. Na druhej strane je opísaný prvý deň vojenčiny.

Každý vojak musel prejsť lekárskou prehliadkou, po ktorej dostal oblečenie a vojenský účes. Z denníka vyberám tieto slová:

„Prišli na nás smutné časy, rozkaz káže, dolu vlasy. Vojaci majú smútok na tvári, že každá hlava jasne žiari, slnce na ňu zlostne reptá, že mu robí konkurenta.“

Starší vojaci, ktorí boli už na vojne dlhší čas mladých povzbudzovali:

„Keď nováček narukuje, to je radosť veľká. Sadne si on na svoj kufrík a žalostne narieká. Starý mazák sa mu smeje,

až sa chytá za brucho, potom sa ho opytuje, čože plačeš ty „ucho“!“

Život vojakov bol zaujímavý. Dozvedel som sa, že každý mal svoje povinnosti. Dozorný desiatnik chodil každý deň pre poštu, a všetci ho s radosťou očakávali, pretože im priniesol správy z rodnej domoviny. Celý deň mali vojaci vyplnený povinnosťami: upratať izbu, ustlať posteľ, umyť dlážku, niektorí boli v kuchyni škrabať zemiaky, pochodovať, narábať so zbraňou a vždy byť pripravený na poplach. Aj napriek dňom plným aktivít, si strýko v denníku zapísal:

„Pane Bože premilý, pohni že tie hodiny, aby len čas skorej šiel a ja z vojny domov šiel.“

5. 3. 1943 dostal aj list od milej, ktorý ho potešil a do denníka zapísal:

„Písala mi moja milá zo Sihelného list, vraj ju srdce pobolieva, mám hneď za ňou ísť. Darma ma čakáš, mám dnes v noci strážiť, nemysli moja milá, vojna nie je špás!“

Počas vojny sa stalo, že niektorých prevelili na iné miesto. Strýko takto napísal:

„Tonko, pamätáš si na prvý budiček, jak príšerný pocit to bol, veliteľ izby: „Vstyk volá stávať, vstávať...“.

Počas voľného času strýko napísal text pod názvom:

Vojenská výstava

Abych niečo domov niesol, kúpil som si tento zošit, aby z vojny niečo priniesol.

„Ťažká mi je doba v tomto vojenskom živote, preto napísal som verše čo sú v tomto zošite.“

Do denníka však prispel aj vojak Ján Rohoň, z roty ktorá bola v Poprade. Citujem:

„Z dlhej chvíle za peknej nedele napísal:“

„V srdci je útecha v spomienkach žiaľ, spomeň si kamarát, kto ti to napísal.“

Denník dopĺňali jednoduché perom zobrazené kresby.

Denník som si odložil a s láskou ho častokrát otváram. Uvedomujem si, čo všetko naši predkovia pre nás urobili, aby sme my žili v slobodnej krajine.

Tadeáš Piták, 8.B

PROJEKT ROZPRÁVKOVO

Marec bol Mesiac knihy. Pracovali sme na projekte *Rozprávko*. Začal sa veľmi dobre.

Náš spolužiak Nicolas Vonšák vyhral v knižnici súťaž, prečítal z druhákov

najviac slov. V triede sme si čítali rozprávkové knihy. V rozprávkovom domčeku sme hrali divadielka. Náš rozprávkový mesiac prerušila Corona. Učili sme sa doma. So spolužiakmi sme sa videli iba cez internet. Nikde sme nemohli chodiť. Čítali sme si rozprávky, ale už doma. Hrali sme divadielka iba so svojou rodinkou. Cez internet sme si posielali fotky a videá. NAJ čitateľ sa stal Jurko Jucha – prečítal najviac rozprávok. Tobiasko Juritiak prečítal dve rozprávkové knihy. Miško Mazurák pripravil rozprávku O kozliatkach s celou rodinkou.

Agátka Brandisová pripravili doma rozprávku O medovníkovej chalúpke. Mária Stašová zahrála rozprávku Domček, kto v tebe býva? Dominik Vonšák vymodeloval rozprávku z LEGA – Červená Čiapečka. Nicolas Vonšák a Lenka Kolčáková nám poslali video. Veľmi sme sa tešili, že sa aspoň takto môžeme vidieť. (Druháci)

Miško Mazurák

O KOZLIATKACH

Nelka Vonšáková

Alžbetka Vojtašáková

Miška Klušáková

OCENENIA zo súťaží v školskom roku 2019 – 2020

Aj napriek tomu, že sme v školských laviciach strávili kratší čas ako po iné školské roky, našim žiakom sa podarilo ukázať svoj talent a kvality a úspešne reprezentovali školu.

Väčšina súťaží prebehla ešte v 1. polroku. V 2. polroku sa zrušilo množstvo súťaží, na ktorých sa naši žiaci v minulých rokoch zvykli zúčastňovať. Podarilo sa nám však zapojiť a uspieť v prebiehajúcich literárnych súťažiach, ktoré pandémie nezrušila.

» Tomáš Blaženaček, 8.A:
Betlehemy Babej hory – 3. miesto

» Janka Luscoňová, 6.A:
3. miesto eseje
z anglického jazyka

» Matej Piták, 9.A:
2. miesto okresného kola
Dejepisnej olympiády

» Aneta Chudjaková, 5.B:
2. miesto – Villa Zerna –
celoslovenská literárna súťaž

» Kiara Stašová, 4.B:
3. miesto Villa Zerna –
celoslovenská literárna súťaž

» Matej Hopjak 7.A:
1. miesto – Atletický štvorboj

» Richard Hopjak 9.B:
2. miesto – Atletický štvorboj
družstvo mladších žiakov
1. miesto – Atletický štvorboj

» Richard Hopjak, 9.A:
2. miesto – Žiacka latka

» Matej Hopjak 7.A:
– 3. miesto – Žiacka latka

-red-

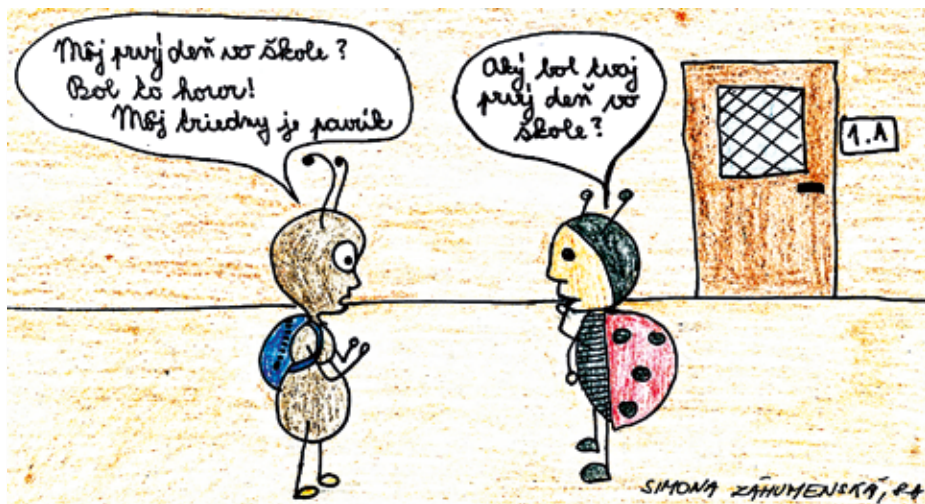
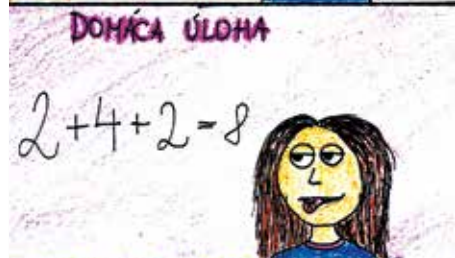
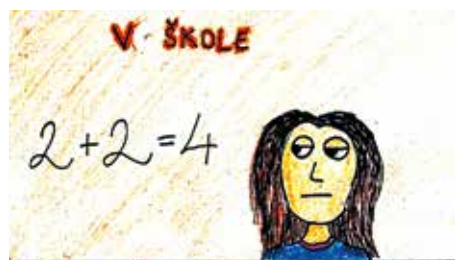
Rozlúčili sme sa – s deviatakmi

Uvítali sme – 1.A je triedna K. Maslaňáková

Uvítali sme – 1.B je triedna D. Masničáková

Osemsmernovka

M	A	T	E	R	I	N	A	D	Ú	Š	K	A	N	Ú	P	A	L	E	C
O	R	A	K	Y	T	N	Í	K	L	O	K	T	A	Ť	E	E	H	E	B
R	A	K	E	Č	N	A	M	R	A	H	R	O	K	U	C	K	L	A	Ž
C	E	V	A	S	Á	R	K	A	Š	E	Ľ	Ž	D	O	K	N	O	I	Ú
E	A	D	R	O	G	A	E	C	I	N	S	U	R	B	CH	O	H	A	R
R	Ľ	U	B	O	V	N	Í	K	A	R	Z	O	A	O	P	Ľ	Ú	C	A
E	U	Č	A	J	P	B	A	Z	A	L	Á	A	K	B	A	U	K	I	P
T	D	A	R	Ó	N	I	A	D	A	S	H	S	L	V	V	V	R	L	R
S	N	T	V	Š	A	L	V	I	A	M	R	T	A	O	O	R	Á	A	V
E	A	I	I	Š	Ú	B	I	Ó	N	A	A	R	Z	Z	L	L	S	P	O
P	V	N	M	Ä	T	A	Č	P	N	K	D	S	A	P	E	C	A	C	S
R	E	O	D	O	M	Z	E	B	A	I	K	V	N	R	A	A	K	O	I
O	L	M	A	R	G	A	R	É	T	K	A	O	Á	E	H	L	B	M	E
Z	B	O	E	Y	A	K	L	K	I	P	N	Š	R	Š	R	O	I	E	N
M	L	R	P	D	Y	M	Í	Ô	Ú	T	I	Í	O	Ľ	O	R	N	N	K
A	E	E	A	Ú	O	T	K	P	T	S	L	P	J	A	V	G	F	Á	A
R	D	G	R	Z	CH	V	R	O	E	A	E	K	A	P	Z	Á	A	V	N
Í	N	A	A	E	R	I	K	R	S	R	T	Y	M	I	Á	N	R	L	Z
N	E	N	N	Á	D	O	B	A	Y	H	A	D	K	A	Z	N	K	K	Á
U	M	O	Ľ	Y	B	O	T	A	L	Z	Ď	L	A	R	E	I	T	A	N

ANNA, ARÓNIA, AZALKA, BEH, BÚŠI, BAZA, BAZALKÁ, BLEDNEM, BRUSNICE, CUKOR, ČAJ, DOM, DROGA, DYM, ĎATELINA, ERIK, HAD, HARMANČEK, HLOH, INFARKT, KAŠEĽ, KAZ, KLOKTAŤ, KÔPOR, KRÁSA, KRÁSAVEC, KRK, LEVANDULA, LIPA, LOPÚCH, ĽUBOVNÍK, MAJORÁN, MAK, MARGARÉTKA, MATERINA, DÚŠKA, MEDOVKA, MEGA, MÄTA, MOR, NATIERAL, NÁDOBA, NÁKAZA, NÁZNAK, NECHTÍK, NEMOC, OBRAZ, OKNO, OREGANO, ORGÁN, PIVÓNIA, PALEC, PALICA, PALINA, PARA, PAVOL, PEC, PEC, PESTEREC, PLÚCA, PREŠĽAP, PRVOSIENKA, PÚPAVA, RAKYTNÍK, RASCA, RAST, REČ, REPÍK, ROZMARÍN, SAD, SANDRA, SKOROCEL, SPÁVA, ŠALVIA, ŠÍPKY, TRS, TYMIÁN, ÚTESY, ÚPAL, VLK VOZ, ZÁHRADKA, ZÁZVOR, ZLATOBYĽ, ZLOM, ZRAK, ŽIHLAVA

-red-